

Đốt Sách

BK Tính 323

Tư Mã Thiên là tác giả bộ Sử ký danh tiếng, được gọi là Thái Sử Công Thư, có nghĩa là sách của quan Thái sử; với bộ sử đó, ông được tôn là Sử Thiên, một trong mười vị được tôn thánh trong lịch sử Trung Hoa. Do ông làm chức Thái Sử Lệnh đời nhà Hán, nên gọi Thái Sử Công.

Thái Sử Công Thư, là bộ Sử ký do Tư Mã Thiên viết từ năm 109 đến năm 91 trước Công nguyên, ghi lại lịch sử nước Tàu trong hơn 2500 năm, từ thời Hoàng Đế đến đời Hán Vũ Đế. Đây là văn bản lịch sử Trung Hoa có hệ thống đầu tiên, làm nền tảng cho sử sách, văn chương của nước Tàu sau này.

Trong Thái Sử Công Thư, Tư Mã Thiên có ghi chép rằng:

Sau khi Tần Thủy Hoàng thống nhất Trung Hoa, thừa tướng Lý Tư tấu trình:

Xin ban lệnh đốt hủy tất cả sử sách không phải do triều đại nhà Tần ghi chép. Trong thiên hạ không ai được phép cất giữ Thi, Thư, ... tất cả đều phải đem đốt. Nếu dám dùng những lời ngụ ngôn trong Thi, Thư thì chém bêu đầu ở chợ. Lấy xưa mà chê nay thì giết cả họ. Quan lại thấy mà không tố cáo sẽ bị coi là đồng phạm. Lệnh truyền trong ba mươi ngày mà không đem đốt, sẽ bị xam mặt và bắt đi xây dựng trường thành.

Lý Tư lo sợ giới trí thức tinh thông lý luận, giảng dạy qua sách vở, dễ dàng dựa vào mà phê phán và kích động quần chúng chống lại thiên triều, chi bằng ra lệnh cấm phát biểu, để thống nhất chính kiến và tư tưởng là chỉ phục vụ cho nhà Tần mà thôi. Tần Thủy Hoàng y tấu mà ban ngay chiếu chỉ. Qua đó, tất cả những sách vở, triết lý, thi ca, kinh điển từ thời Chu tử Bách gia, đều bị đốt sạch. Những nho sinh dùng sử sách để chỉ trích chính quyền đều bị hành hình, chôn sống. Những ai dựa vào chế độ cũ để phê phán chế độ mới sẽ bị xử tội chết chém ngang lưng.

Từ lâu rồi, Trung Hoa không còn Tần Thủy Hoàng, nhưng còn có đảng cộng sản cai trị, còn tiếp tục bị đốt sách! Đảng cộng sản Trung Hoa khởi động Cách mạng Văn hóa vào ngày 22 tháng 8 năm 1966, còn gọi là “phá tứ cựu”: quét sạch

- tư tưởng cũ,
- văn hóa cũ,
- phong tục cũ,
- thói quen cũ của giai cấp bóc lột.

Theo đó, Hồng Vệ binh Bắc Kinh tổ chức các cuộc đốt sách rất là quy mô. Khắp nơi trên đất Tàu, hàng “núi sách” to nhỏ đã được mang về chất đống để tiêu hủy.

Gần đây, để chuẩn bị thống trị trọn vẹn lãnh thổ Hong Kong, vào năm 2047, cộng sản Tàu cần khống chế tư tưởng người dân trước, nhất là giới trí thức Hong Kong.

Thời nay, Trung cộng không thể rình rang công khai thò cánh tay sang Hong Kong để đốt sách như 53 năm trước đây, nên đã âm thầm bắt trọn 5 nhà xuất bản tại Hong Kong. Chỉ trong khoảng vài ngày cuối tháng Mười, năm 2014; Lui Bo, Gui Minhai, Lui Por, Cheung Chi-ping và Lam Wing-kee lần lượt bị mất tích. Họ bị Trung cộng bắt cóc về giam tại Tàu, vì đã phát hành và chuyển sang Tàu các loại sách về chính trị bị cấm lưu hành trên Trung Hoa lục địa. Trong đó có quyển hồi ký tựa đề “My Memories” của Chang Kuo-tao; một tướng lĩnh và là người đồng sáng lập đảng cộng sản Tàu, sau đó bỏ đảng và cùng gia đình tị nạn tại Toronto, Canada, năm 1968.

Việt Nam mình thường tự hào là quốc gia có đến ngàn năm văn hiến, nhưng sách vở của người xưa truyền lại thì rất ít. Nguyên nhân chính là vì bị đô hộ bởi giặc Tàu đến cả ngàn năm; quân nhà Minh bên Tàu đã ra lệnh hủy hết sách vở, ngay trong những ngày đầu đô hộ nước ta để dễ bề cai trị.

Lại thêm, chính người Việt mình đốt sách của mình!

Tại miền Bắc, từ năm 1954, ngay sau khi cưỡng chiếm Hà Nội, nhà nước cộng sản Việt Nam ra lệnh tịch thu và đốt tất cả các loại sách báo đã in ra từ trước 1954, đồng thời khắc khe kiểm duyệt sách báo, bài viết trước khi đem phổ biến ra công chúng.

Sau đó, khi chiếm trọn miền Nam, đảng lại ban hành chiến dịch đốt sách tại miền Nam vào năm 1975.

Qua tập “Hồi Ký của Một Người Hà Nội”, tác giả Nguyễn Văn Luận ghi lại đoạn đời sau cùng của một học sinh và sự kiện đốt sách năm 1954 khi nhà nước cộng sản khởi đầu cai trị miền Bắc:

“... Gia đình lớn của tôi, không ai làm cho Pháp, cũng không ai theo Việt Minh. Cha tôi làm chủ một hãng thầu, nghĩ đơn giản là dân thường nên ở lại. Tôi phải về Hà Nội học. Chuyển xe lửa Hà Nội “tặng bo” tại ga Phạm Xá, nghĩa là hai chính quyền, hai chế độ, ngăn cách bởi một đoạn đường vài trăm mét, phải đi bộ hoặc xe ngựa. Người xuống Hải phòng ùn ùn với hành lý để đi Nam, người đi Hà Nội là con buôn, mang xăng về bán. Những toa tàu chật cứng người và chất cháy, từ chai lọ đến can chứa nhà binh, leo lên nóc tàu, búa vào thành toa, liều lĩnh, hỗn loạn ... Tới cầu Long Biên tức là vào Hà Nội. Tàu lắc lư, người va chạm người. Thằng bé ù chạc 15 tuổi, quắc mắt nhìn tôi :
- Đề nghị đồng chí xác định lại thái độ, lập trường tư tưởng!
Tôi bàng hoàng vì thứ ngoại ngữ Trung quốc, phiên âm thành tiếng Việt, nghe lần đầu không hiểu, để rồi phải “học tập” suốt 20 năm, “ngoại ngữ cộng sản”: “đấu tranh”, “cảnh giác”, “cắm thù” và ...” tiêu diệt giai cấp”! (Thứ ngôn ngữ mới này ghi trong ngoặc kép.)
Hà Nội im lìm trong tiết đông lạnh giá, người Hà Nội e dè nghe ngóng từng “chính sách” mới ban hành...

Chơi voi trong Hà Nội, tôi đi tìm thầy xưa, bạn cũ, hầu hết đã đi Nam. Tôi phải học năm cuối cùng, Tú tài 2, cùng một số “lớp Chín hậu phương”, năm sau sẽ sát nhập thành “hệ mười năm”. Số học sinh “lớp Chín” này vào lớp không phải để học, mà là “tổ chức Hiệu đoàn”, nhận “chỉ thị của Thành đoàn” rồi “phát động phong trào chống văn hóa nô dịch!”

Họ truy lùng... đốt sách!

Tôi đã phải nhồi nhét đầy ba bao tải, Hiệu đoàn “kiểm tra”, lục lọi, từ quyển vở chép thơ, nhạc, đến tiểu thuyết và sách quý, mang “tập trung” tại Thư viện phố Tràng Thi, để đốt. Lửa cháy bập bùng mấy ngày, trong niềm “phấn khởi”, lời hô khẩu hiệu “quyết tâm”, và “phát biểu của bí thư Thành đoàn”: tiểu thuyết của Tự Lực Văn Đoàn là ... “cực kỳ phản động!” Vào lớp học với những “phê bình, kiểm thảo...cảnh giác, lập trường”, tôi đành bỏ học.

Chiếc radio Phillip, “tự nguyện “ mang ra “đồn công an”, thế là hết, gia tài của tôi!
Mất đời học sinh, tôi bắt đầu cuộc sống đọa đày vì “thành phần giai cấp”, “sổ hộ khẩu”, “tem, phiếu thực phẩm”, “lao động nghĩa vụ hàng tháng”. Đây là chính sách dồn ép thanh niên Hà Nội đi “lao động công trường”, miền rừng núi xa xôi. Tôi chỉ bám Hà Nội được 2 năm là bị “cắt hộ khẩu”, ...đi tù!...”

Tại miền Nam, trong thời điều linh ngay sau ngày 30-4-1975, việc đốt sách được thể hiện qua chiến dịch Bài trừ Văn hóa Đồi trụy - Phản động. Tự câu khẩu hiệu trong chiến dịch đã nêu rõ 2 mục đích: trước hết về chính trị, bài trừ các luồng tư tưởng phản động chống đối chế độ và kế đến là về văn hóa, xóa bỏ hình thức được coi là “đồi trụy theo hình thức tư bản”.

Tờ báo tên là Sài Gòn Giải phóng phát hành ngày 25-5-1975 có đăng bài viết về “khí thế ra quân” mở màn cho chiến dịch “vô cùng sôi nổi” này:

“Ngày 23-5-1975, trên nhiều đường phố Sài Gòn, “khí thế ra quân” của chiến dịch vô cùng sôi nổi: “Đoàn thanh niên nam nữ đi qua các đường phố và hô to nhiều khẩu hiệu đả đảo văn hóa ngoại lai đồi trụy mất gốc phản động. Đi đầu là xe phóng thanh với một biểu ngữ dài có ghi: ‘Đội thanh niên sinh viên học sinh xung kích bài trừ văn hoá phản động’. Theo sau là sinh viên, học sinh sắp hàng bảy, hàng tám xuất phát từ trụ sở của lực lượng thanh niên tự vệ Thành phố, số 4 Duy Tân. Đoàn diễu hành kéo dài có đến hàng cây số đường, tất cả mọi người đều có một tấm biểu ngữ trên tay. Ngay sau cuộc tuần hành trên đường phố của hàng chục ngàn thanh niên vệ binh, đồng bào và các tiệm sách đã tự nguyện đem nộp cho đội Quận 7 một số lượng sách báo đồi trụy phản động, tất cả là mười ba xe ba gác. Ngoài ra các hàng sách bày bán trên hai lề đường Lê Lợi, Công Lý cũng tự nguyện dọn sạch và đem nộp. Trên đường Hai Bà Trưng cũng có ba nhà sách tự động đem nộp trên hai mươi cuốn. Đặc biệt, cùng ngày này, 22-5-1975, nhà sách Phúc Bài, 186 Nguyễn Thiện Thuật, Sài Gòn 3 đã tự nguyện đem nộp cho Hội Bài trừ Văn hoá đồi trụy phản động bốn ngàn cuốn sách các loại”.

Trong Hồi Ký Nguyễn Hiến Lê – tập III, tác giả có kể lại chuyện đốt sách của nhà cầm quyền cộng sản tại miền Nam như sau:

“Năm 1975. Một trong những công việc đầu tiên của chính quyền là ra lệnh: Hủy tất cả các ấn phẩm (sách, báo) của bộ Văn hóa nghệ thuật!”

Kể cả các bản dịch tác phẩm của Lê Quý Đôn, thơ Cao Bá Quát, Nguyễn Du; tự điển Pháp, Hoa, Anh cũng bị đốt. Họ vào mỗi nhà, thấy sách Pháp, Anh là lượm, bất kỳ loại gì; sách Việt thì cứ tiểu thuyết là thu hết, chẳng kể nội dung ra sao. (...)

Lần thứ nhì năm 1978 mới làm xôn xao dư luận. Cứ theo đúng chỉ thị “ba hủy”, chỉ được giữ những sách khoa học tự nhiên, còn bao nhiêu phải hủy hết, vì nếu không phải là loại phản động (một hủy), thì cũng là đòi truy (hai hủy), không phải phản động, đòi truy thì cũng là lạc hậu (ba hủy), và mỗi nhà chỉ còn giữ được vài cuốn, nhiều lắm là vài mươi cuốn tự điển, toán, vật lý...

Một luật sư tử sách có độ 2.000 cuốn, đem đốt ở trước cửa nhà, chủ ý cho công an phường biết. Rồi kêu ve chai lại cân sách cũng ngay dưới mắt công an.

Ông bạn Vương Hồng Sển có nhiều sách cổ, quý, lo lắng lắm mà cũng uất ức lắm, viết thư cho Sở Thông tin Văn hóa, giọng chua xót xin được giữ tủ sách, nếu không thì ông sẽ chết theo sách.

Một độc giả lập một danh sách các tác phẩm của tôi mà ông ta có trong nhà, đem lại sở Thông Tin hỏi thứ nào được phép giữ lại, nhân viên Thông Tin chẳng cần ngó tên sách, khoát tay bảo:

- Hủy hết, hủy hết!

...

Sau khi chiếm được miền Nam, một trong những việc làm cấp thiết của nhà cầm quyền cộng sản là niêm phong, tịch thu sách tại các thư viện. Những tác phẩm của nhà in, nhà xuất bản và nhà sách lớn tại Sài Gòn như Khai Trí, Sống Mới, Độc Lập, Đồng Nai, Nam Cường, Trí Đăng... đều bị niêm phong, cấm lưu hành và đem đốt bỏ.

Đốt sách được đề cao là chánh sách “bài trừ văn hóa đòi truy”!

Trong tập Hồi Ký Viết Trên “Gát Bút”, nhà văn Nguyễn Thụy Long có ghi lại chuyện “đốt sách” thật đau lòng tại miền Nam:

“Tôi gặp vợ chồng anh nhà báo Nguyễn Khắc Giảng bày bán sách cũ ở trên đường Tự Do. Trong đó có cả những cuốn sách của tôi của Duyên Anh, Hoàng Hải Thủy và rất nhiều loại khác của nhiều tác giả. Những sách báo đó đều xuất bản ở miền Nam trước năm 1975. Tất cả đều bị coi là có tội. Tác giả của nó đương nhiên có tội nhiều hơn. Cả miền Nam nói chung, thành phố nói riêng vắng bóng dần những mặt quen: văn nghệ sĩ, sĩ quan quân đội Cộng hòa. Họ đi học tập cải tạo hết ráo!

Chiến dịch truy quét văn hóa phẩm đòi truy, phản động nổ ra ở Sài Gòn. Hàng vạn cuốn sách bị thiêu đốt. Sách báo trong nhà tư nhân bị lôi ra hỏa thiêu. Trong các cửa hàng kinh doanh sách báo bị thu gom tất cả, coi như đốt cháy cả cơ nghiệp, cả con người những cá nhân. Các em nhỏ đeo băng đỏ thi hành công tác một cách vô tư miễn cưỡng. Phản ứng của người bị tội tất nhiên phải có.

Một cửa hiệu chuyên cho thuê truyện tại đường Huỳnh Quang Tiên bên cạnh nhà thờ Ba Chuông tại Phú Nhuận phát nổ khi đoàn thu gom sách mang băng đỏ xâm nhập tiệm. Ông chủ nhà sách mời tất cả vào nhà. Rồi một trái lựu đạn nổ. Chuyện xảy ra không ai ngờ. Đương nhiên là có đổ máu, có kẻ mạng vong. Những chú nhỏ miệng còn hôi sữa, những cô bé chưa ráo máu đầu là nạn nhân vô tội. Trên cánh tay còn đeo tấm băng đỏ, quả thật sủng đạn vô tình! Cả chủ tiệm cũng mạng vong.”

Năm 1823, Heinrich Heine, văn hào người Đức, có viết:

"Dort wo man Bücher verbrennt, verbrennt man auch am Ende Menschen" (Where books are burned, in the end, people will also be burned.)

Một thế kỷ sau, năm 1933, sinh viên học sinh Đức vâng lệnh Nazi, phát động chiến dịch toàn quốc tịch thu và đốt sách. Thiêu hủy tất cả những tư tưởng trái nghịch với chủ nghĩa Nazi. Và rồi, sau cùng, kẻ ra lệnh đốt sách cũng đã đốt cả con người. Sáu triệu người, hầu hết là người Do Thái, đã bị đốt cháy trong các lò thiêu người. The Holocaust!

Chủ trương “**Đốt sách, Chôn nho**” của Tần Thủy Hoàng là hành vi được người đời sau coi là tàn bạo nhất. Đó cũng là tội danh hàng ngàn năm sau vẫn còn ghi nhớ. Không riêng gì dân tộc Hán mà cả nhân loại đều lên án.

Thế nhưng, mới năm trước đây, báo mang tên Trí Thức VN, ngày 14 tháng 4, đã bênh vực cho thủ đoạn đốt sách giết người của bạo quyền, với bài viết có tựa đề là “Đốt sách chôn Nho: Nỗi oan nghìn năm của Tần Thủy Hoàng”.

Ôi! “Đỉnh cao trí tuệ”...!

Thật ra, sâu tận trong thâm tâm, Tần Thủy Hoàng cũng như Lý Tư và tất cả các bạo quyền chủ trương “đốt sách” như đảng Nazi của Đức Quốc Xã, các đảng cộng sản Nga, Tàu, và Việt Nam đều biết rất là rõ rằng:

Đốt sách không thể nào tiêu hủy được tất cả tư tưởng trong đầu óc dân chúng, những cuốn sách “khó đốt” nhất lại nằm trong tinh thần con người!

BK Tính 323